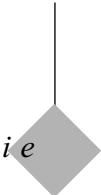

Transcriptie

Luc Deneulin

p o ë z i e

Azend op je schijnsel als getuigenis,
de beloerde wandel,
haalde de lijkwade je veroordelend in

waardoor je kon onderduiken en
gedijen in mijn herinnering

beproevend, welig leegte schenkend,
ik ernaar tuur
als een spel op de helling

je heelhuidsheid echt te wanen:

in het vuur dat brandt doorheen het slangenveld dat je
omhult,
tot in de botten

al onze geheimen zijn rederijk ontluisterd
je hebt de naam geledigd in iedere taal

met verbrande mond waarna je opging in rook,

je ziel wegebbend van pathologieën,
schuwt.

Eiland van waanhoop –
als geen halm roert:
je verloren getuige, ontroofd, ontdebelt er je verdwijning
met ruchtbaarheid

verzinkend in zonden: jouw wonden –

wat tasten vermag:
ontdoen van wanen, smart ontspele

in het nachtfloers verwens je, brandend,
als een verwant ongeluk, leniging
die versmade handen verzacht

de verrassende zwaarte van je uitgeteerd lijf
schurend tegen het mijne,

met zekerheid van het ongeziene doet hart aan hart bloe-
den,
angsten wurgend in een pijnpoel:

fier,
op naar het stuwende des doods
en worden,
jij de herinnering:

Cantorstof.

Uit je te vrijgevig hand,
rein, heugend,
ter gedachtenis –

slorp ik
 op de dag der traagheid
het drinkbare bloed op
 van je herbergzaam lichaam dat,
uitblazend de laatste verzadigde adem
 oplost, verdampt en condenseert

je woord ontkend, ontwent me
op het slagveld van ongoddelijke wraak,

is het hoop of je geloof ?

ons gierend overgevend aan een zeer bekende ontknoping

in fusie,
hoe de sterfzaamheid in ons kastijdt !

wijs niet naar de hemel met zonde,
verkondig niet jubelend de veredelde alchemie
uit schroom voor
 Aristoteles.

Eros'

Echo van je transitieve dromen
Verlaat mijn lenden

de je wordt hij, levenslang,
lijfelijk vermaande man met je stervende
mij omknellende arm

als je opwellend bent met lofrede en wrange roem
in je hart dat zich welgevallig verspreekt,

de wereld ontvolkt,
de transcriptie van je eigen lijkdicht:
“tranen noch bloemen”
je schrille zwanenzang

ontzet – doch niet de opengesperde ogen in

mij, spiegel van rampen,
graag antilichamen weerkaatsend en bij uitstek

het virtuele beeld van jou,
congruente broeder

in
memoriam.